

Hoofdstuk 48

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie nog dat jullie op Eerste Kerstdag 2019 van omie en mij de kinderbijbel 'Foar Dy' - 'Voor Jou' gekregen hebben? Omdat jullie geen Fries spreken en ook niet verstaan, heeft omie die kinderbijbel in het Nederlands vertaald.

Nu hoop ik dat jullie, onze acht kleinkinderen, later met een Friese jongen of een Fries meisje gaan trouwen.

Weten jullie wel waarom? Nu, de schrijver van die kinderbijbel, meneer Anders Rozendal, heeft twee boeken in de Friese taal geschreven met als hoofdpersoon dezelfde vrouw als in onderstaand hoofdstuk 'Jezus en de Samaritanen'.

Ik denk niet dat deze boeken 'Rachel, de dochter van Timna' en 'Dwaaltún' in het Nederlands vertaald gaan worden. Ook verwacht ik niet dat ik tijd van leven krijg om deze twee boeken voor jullie in het Nederlands te vertalen. Zou trouwens wel mooi zijn.

Laat later jullie Friese vrouw of Friese man deze twee boeken maar voor jullie in het Nederlands vertalen of dat hij / zij jullie deze boeken voorleest en direct in het Nederlands vertaalt. Dat zou heel mooi en ook heel gezellig zijn.

Ik ga trouwens nog wel aan die meneer Anders Rozendal vragen of iemand anders zijn boeken in de Nederlandse taal gaat vertalen. Als dat zo is, laat ik het jullie weten.

Hoofdstuk 48 - Jezus en de Samaritanen - Johannes 4 : 1 - 42

Vanuit Jeruzalem ging Jezus met zijn discipelen naar de rivier de Jordaan. En net zoals eerder bij Johannes de Doper kwamen ook nu veel mensen naar de Jordaan om nu naar Jezus te luisteren. Ook lieten veel mensen die in Jezus geloofden zich dopen. Zij hadden spijt van alles wat er verkeerd gegaan was in hun leven en wilden nu met Jezus een nieuw leven beginnen. Jezus doopte niet zelf, dat deden zijn discipelen.

Maar het duurde niet lang of de Farizeeërs in Jeruzalem hoorden wat er zich afspeelde bij de Jordaan. Om die reden was Jezus zijn leven daar niet meer veilig en ging hij verder op reis naar Galilea.

Ook deze keer ging Jezus dwars door het land van de Samaritanen. Dat had hij wel vaker gedaan, maar nog nooit eerder had hij daar aan de mensen van Gods blijde boodschap verteld. Nee, hij had een opdracht van God gekregen speciaal voor het volk van Israël. Later zou zijn genade ook gelden voor de heidenvolken. Maar nu de leiders van het Joodse volk hem verworpen hadden en hem zelfs tot twee keer toe hadden willen stenigen was alles veranderd en mocht hij nu al, ook aan de Samaritanen het evangelie, de blijde Boodschap van God

vertellen. Jezus wist dat hier mensen waren die naar hem wilden luisteren en zijn woorden wilden aannemen.

Op een ochtend om een uur of twaalf kwam Jezus met zijn discipelen bij het stadje Sichar. Jezus was moe. Om die reden ging hij bij een waterput zitten om uit te rusten. Zijn leerlingen liepen verder om in de stad Sichar eten te kopen. Er werd verteld dat in oude tijden aartsvader Jacob met zijn zonen deze waterput gegraven had en daar waren de Samaritanen maar wat trots op. Niet voor niets hadden ze deze waterput de 'Jakobspuit' genoemd.

Van de Joodse leiders mochten Samaritanen niet in de tempel in Jeruzalem komen om daar te bidden en offers te brengen. Maar zij hadden de Jakobspuit en in heel Israël was niets dat daarmee te vergelijken viel!

Jezus, zittend naast die waterput had dorst. Maar er was geen emmertje of iets dergelijks waarmee hij water uit de diepe punt kon halen. En nu, op het heetst van de dag zouden er wel geen vrouwen uit Sichar komen om water te halen. Dat deden vrouwen pas 's avonds, wanneer het werk gedaan was en het niet meer zo heet was.

Maar zie, daar kwam toch een vrouw aanlopen met een waterkruik op haar hoofd.

Jezus zag haar dichterbij komen en wist dat God deze vrouw naar hem gestuurd had om aan haar als eerste van de Samaritanen het heil van God te vertellen.

Deze vrouw had al veel in haar leven meegemaakt. Oud was ze nog lang niet, maar ze was al vijf keer getrouwd geweest en steeds maar weer hadden haar mannen haar een scheidingsbrief gegeven en weggestuurd.

Nee, ze had niet zo'n gemakkelijk karakter. Ze was gewend om in alles haar eigen zin door te drijven en te zeggen wat haar voor in de mond kwam.

En nu woonde ze dan samen met haar zesde man met wie ze niet getrouwd was. Voor de wet was het haar man niet.

Natuurlijk werd er in het kleine stadje Sichar flink over haar geroddeld.

Fatsoenlijke vrouwen wilden haar niet eens zien, laat staan haar vriendin zijn.

En wanneer 's avonds alle vrouwen met elkaar naar de Jakobspuit gingen om water te halen deden ze net alsof zij lucht was. Ze negeerden haar volkomen.

Nu ging deze vrouw maar 's middags naar de put. De hete lucht, daar kon ze wel tegen. En het voelde voor haar beter alleen in de hete zon te lopen dan samen zijn met vrouwen die zich te goed voor haar vonden.

En nu zat daar die vreemde man bij de Jakobspuit die haar op een manier aankeek waar ze verlegen van werd. Natuurlijk mocht ze niets tegen hem zeggen. Zelfs niet groeten. Een vrouw mocht in die tijd, in die cultuur, geen manspersoon aanspreken die ze niet kende. Daar kwam nog bij, deze vreemdeling was een Jood. Dat zag je zo aan zijn kleren. Ze wilde zelfs niet met

deze man praten. Samaritanen en Joden haten elkaar en zeggen alleen iets tegen elkaar wanneer het bittere noodzaak is. Normaal gesproken lopen ze zonder te groeten aan elkaar voorbij.

Ja, en om deze reden scheidde deze Samaritaanse vrouw zonder iets tegen die Jood te zeggen haar waterkruik vol en wilde weer terug naar huis gaan.

De Here Jezus keek haar nog steeds aandachtig aan. Hij wist hoe deze vrouw over Joden dacht. Hij kende haar leven, wist hoe zij geleefd had. Maar Jezus wist ook dat zijn Vader deze vrouw bij hem gebracht had en dat hij met haar moest praten.

Heel vriendelijk zei Jezus: ‘Geef mij alsjeblieft iets te drinken, want ik heb dorst.’

Het bloed steeg deze vrouw naar haar wangen. Dat deze vreemdeling die ze nog nooit eerder gezien had haar aansprak was al onbegrijpelijk, maar dat hij haar ook nog om een gunst vroeg, daar begreep ze niets van. Deze vreemde reiziger moest wel heel erge dorst hebben. Een echte Jood stierf nog liever van de dorst, dan dat hij een Samaritaan om water vroeg!

Maar hij zou van haar drinken krijgen. Als hij zich niet schaamde dan interesseerde het haar ook niet. En bovendien hier bij de Jakobsput, vrij ver van de stadspoort, zag toch niemand wat zij deed. Maar toen ze Jezus water had gegeven kon ze het toch niet laten om te vragen: ‘Hoe kunt u, die een Jood bent, mij een Samaritaanse vrouw, om drinken vragen?’

‘Geef mij alsjeblieft iets te drinken, want ik heb dorst.’

Het was niet alleen uit nieuwsgierigheid dat ze deze vraag stelde. Nee, er klonk ook trots door in deze vraag. Dat deze Israëliet nu bij haar moest komen om een slokje water te krijgen.

De Here Jezus voelde wel aan wat deze vrouw eigenlijk met deze vraag bedoelde. Maar heel ernstig antwoordde hij: ‘Ja, ik heb jou om water gevraagd. Maar jij weet niet wie ik ben. Jij weet niet wat God aan mensen wil geven. Want als je dat wel geweten had dan had jij mij om water gevraagd! En dan had ik je levend water gegeven.’

In haar donkere ogen was de spot te zien, toen ze antwoordde: ‘Maar meneer, u heeft geen emmer en de put is diep! Waar wilt u water vandaan halen? Kunt u soms meer dan onze voorvader Jakob? Onze vader Jakob heeft ons deze waterput gegeven. Hij heeft er zelf water uit gedronken. En ook zijn zonen en zijn dieren hebben uit deze put gedronken.’

Jezus ging niet in op haar spottende woorden. Hij zei er niet eens iets van dat zij Jakob, de zoon van Abraham, haar vader noemde. Hij antwoordde alleen maar: ‘Iedereen die water uit deze put drinkt, zal weer dorst krijgen. Maar als je drinkt van het levende water dat ik geef krijg je nooit weer dorst. Want het water dat ik geef blijft altijd in je. Het geeft je het eeuwige leven.’

Wanneer deze vrouw een Jodin was geweest, had ze misschien beter begrepen wat Jezus met deze woorden bedoelde. Jezus had het niet over gewoon water, maar met het ‘levende water’ bedoelde Jezus het heil, het eeuwige leven dat hij aan iedereen geeft die in hem gelooft.

Nee, deze Samaritaanse vrouw begreep niets van deze woorden van Jezus en heel haastig zei ze: ‘Meneer, geef mij dat water! Dan zal ik nooit meer dorst krijgen. En dan hoef ik ook nooit meer naar deze put om water te halen!’

Weer ging Jezus niet in op de woorden van de vrouw. Eerst moest hij haar duidelijk maken wat hij bedoelde met dit beeld van het levende water. Maar dat wilde hij niet alleen haar duidelijk maken, er waren meer mensen in Sichar die het evangelie moesten horen. En juist deze vrouw die door haar burens met de nek aangekeken werd, moest voor Jezus uit de stad Sichar mensen ophalen om het eeuwige leven te krijgen. Maar eerst moest deze vrouw nog weten, dat hij geen gewoon mens was en ook dat hij alles van haar wist.

Daarom zei Jezus tegen haar: ‘Ga eerst je man halen en kom dan terug.’

De vrouw kreeg een kleur. Ze dacht aan haar vijf mannen die haar weggestuurd hadden en aan de man met wie ze nu in één huis woonde. Maar, met deze laatste man durfde ze niet bij deze wonderlijke rabbi te verschijnen.

‘Ik heb geen man,’ zei ze bedeesd.

‘Precies’, antwoordde Jezus. ‘Je hebt vijf mannen gehad. En nu leef je samen met iemand die jouw man niet is. Wat je zegt, is waar.’

Heel verbaasd en als aan de grond vastgenageld keek ze Jezus aan. Deze vreemdeling wist dus alles van haar. En juist omdat deze rabbi dit tegen haar zei schaamde ze zich diep.

Maar dat liet ze niet blijken, nee heel handig begon ze vlug over een ander onderwerp. Heel handig vroeg ze: ‘Heer, ik begrijp dat u een groot profeet bent! Daarom wil ik u iets vragen. Onze voorouders vereerden God op de berg Gerizim. Maar de Joden zeggen dat je God alleen in de tempel in Jeruzalem mag vereren. Wie hebben er gelijk?’

Jezus antwoordde: ‘Van oudsher hadden de Joden gelijk, want God zelf had hun Jeruzalem aangewezen om daar de tempel te bouwen. En jullie hadden ongelijk, want nergens staat in de oude boeken dat op de berg Gerizim God aanbeden moet worden. Maar geloof me, er komt een nieuwe tijd. Dan wordt God niet meer vereerd op de berg Gerizim en ook niet in de tempel van Jeruzalem. In die tijd die nu al begonnen is, vereren de ware gelovigen God niet meer op één speciale plaats. Want dankzij de heilige Geest kennen zij God de Vader echt. God is Geest en wie Hem aanbidt moet dat doen in Geest en in waarheid. God hoort bij de hemelse wereld. Alleen door de heilige Geest kun je God echt leren kennen. En alleen dan kun je hem op de juiste manier vereren.’

De vrouw had goed geluisterd, maar ze begreep niet goed wat Jezus bedoelde. Voor haar gevoel was de plaats waar men God offers bracht, wel heel belangrijk. Maar dat durfde ze niet half tegen deze profeet te zeggen. En daarom antwoordde ze vlug: ‘Ik weet dat de Messias, die Christus genoemd wordt, zal komen. En hij zal ons alles over God vertellen.’

Daarop zei Jezus heel duidelijk: *‘Ik ben de Messias, die komen zou.’*

De vrouw zag Jezus met grote, blijde ogen aan. Ze twijfelde geen moment aan wat Jezus tegen haar gezegd had. Maar voordat zij neer kon knielen om Jezus te aanbidden waren daar plotseling de discipelen weer, terug uit de stad met eten in hun handen.

Deze Samaritaanse vrouw was niet zo bang uitgevallen. Maar nu, met al die mannen om haar heen, werd het haar toch te machtig. Ze had nog heel veel vragen. Maar dat kon later wel. Deze rabbi was de Messias en dat was voor dit moment genoeg. Ze ging terug naar huis om haar man op te halen en iedereen, die maar mee wilde komen.

Haar volle waterkruik bleef staan, naast de Jakobsput.

Tijdens het klaarmaken van het eten keken de discipelen de Samaritaanse vrouw na die terugging naar het stadje Sichar.

Kon dat nu zo maar? Dat hun Meester met een vrouw sprak die hij helemaal niet kende... En ook nog wel met een Samaritaanse? Dat hadden zij vroeger in hun jeugd wel anders geleerd! Maar Jezus vragen waarom hij met die vrouw gesproken had durfden ze niet.

Toen de middagmaaltijd klaar was zat Jezus naast de put, nog steeds diep in gedachten verzonken. Hij dacht aan de vrouw die straks terug zou komen met veel andere mensen. Er was grote blijdschap in Jezus' hart. Hier in Samaria mocht hij het evangelie brengen. Jezus vergat om te gaan eten en meer als één keer vroegen zijn discipelen wanneer Jezus wilde gaan eten. Het was ook al zo lang geleden dat hij voor het laatst gegeten had.

Maar Jezus antwoordde: 'Ik heb geen honger meer.'

De twaalf discipelen begrepen er niets van. Zou die Samaritaanse vrouw hem eten en drinken hebben gegeven?

Maar Jezus, die hun gedachten kende, zei tegen zijn discipelen: 'Nee, niemand heeft mij eten gebracht. *Maar dit is mijn eten dat ik doe die wil van Hem die mij gestuurd heeft.* Toen jullie zopas terugliepen uit de stad Sichar, zagen jullie de wintertarwe op het land staan en jullie zeiden tegen elkaar: 'Nog vier maanden, en dan is het rijp.' Maar ik zeg jullie: 'Kijk naar dat stadje Sichar. Daar komen zo dadelijk veel mensen vandaan om naar mij te luisteren. Nu al zijn mijn velden geel en mijn koren is klaar om geoogst te worden. Ik krijg het loon van de maaier en ik verzamel mijn vruchten voor in het eeuwige leven. Maar ook nu weer is de spreuk waar: de één zaait, de ander oogst. Voor mij hebben anderen gezaaid, zoals Mozes en de profeten. En ook hebben deze mensen gehoord van Johannes de Doper.

Mijn oogst is: alle mensen die in mij geloven krijgen het eeuwige leven.

Terwijl Jezus bij de Jakobsput met zijn discipelen sprak, was de Samaritaanse vrouw in haar stad Sichar gekomen. Ze moest haar man roepen had die profeet gezegd, maar hij was de Messias en dan was één man niet genoeg! *Iedereen* die het wilde moest de blijde boodschap horen! *Iedereen* die dorst had mocht naar Jezus toegaan, naar hem *die het levende water is!*

Moedig liep ze door de straten van de stad en riep met luide stem: 'Kom allemaal met mij mee naar de Jakobsput. Daar is een man die alles weet. Ja, hij heeft mij alles verteld wat ik in mijn leven gedaan heb. Zou hij niet de Christus zijn! Jazeker. Deze man is de beloofde Messias!'

De mensen van Sichar luisterden naar deze vrouw en een groot aantal mensen ging met haar mee de stadspoort uit, naar Jezus toe.

Ze zeiden niet: 'Deze vrouw is niet zo'n beste. Met haar willen wij niet gezien worden. Deze mensen geloofden en liepen naar Jezus.

Want alleen wie de boodschap van Jezus aanneemt en niet de boodschapper erop aankijkt, alleen die mensen worden behouden en krijgen het eeuwige leven.

En zo ging het die dag met de mensen van Sichar: niet om de vrouw die hen geroepen had geloofden ze, maar omdat ze zelf Jezus gezien en gehoord hadden. Eerbiedig vroegen ze of Jezus nog een poosje bij hen wilde blijven om hen te leren.

Twee lange dagen bleef Jezus bij deze Samaritanen in het stadje Sichar. Daarna ging hij weer verder naar Galilea, omdat er in Judea, de provincie waar hij geboren was, geen plaats voor hem was.

Alle mensen die in Mij geloven krijgen het eeuwige leven.

